

fattelse; saa vil naturligvis den Opfattelse, der kan gjøre sig bedst gjældende, vinde Seier. — Der er bleven reist Indvendinger mod den nuværende Konfirmationsmaade, blandt Andet fra Skolens Side, og det er baade ved Skolemøder og i Udskrifter ofte blevet betonet, at hele Skolens Virksomhed led under den nuværende Konfirmationsmaade, ikke blot fordi der som betjendt sfer meget hyppige Forsømmelser i den Tid, Barnet gaar til Præsten, men ogsaa fordi Konfirmationen for Almueskolens Vedkommende idetmindste kommer til at faae en bestemmende Indflydelse paa hele Undervisningens Gang i Skolen, saa at Lærebogen, der jo skal kunnes hos Præsten, kommer til at stille hele den øvrige Undervisning i Skygge. Det er derfor ofte fra Skolens Side blevet stærkt krævet, at der maatte ske en bestemt Afstillelse mellem Skolegang og Konfirmation, og det Samme er krævet fra kirkelig Side, idet man fra denne Side har gjort gjældende, at der ikke er nogen som helst Grund til at stille Færdighed i Læsning, Skrivning og Regning, eller hvad det nu kan være, op som Betingelse for Konfirmationen. Der er, saavidt jeg kan se, ikke mere Grund til at gjøre det, end der var til den tidligere Bestemmelse, som nu helbigvis er afføjet, hvorefter der krævedes Koppeatekt for at blive konfirmeret og komme til Alters. Man har jo ogsaa i lang Tid levet i den Tro, at der ikke var nogen absolut nødvendig Forbindelse mellem Konfirmation og Udskrivning af Skolen. Men i de senere Aar er der kommet en anden Opfattelse frem. Thi ved en Skrivelse fra Ministeriet af 23de April 1877 er det sllaet fast, at et Barn, der har den bestaaende Alder til at blive konfirmeret, og som Præsten finder har den tilstrækkelige religiøse Modenhed, alligevel ikke kan blive konfirmeret, naar det ikke har saamange Kundskaber, at det kan udskrives af Skolen. Skal dette gjælde, er det dermed sllaet fast, at visse verdslige Kundskaber er sat som en Bort for at blive konfirmeret og komme til Alters, og saa er det ogsaa sllaet fast, at der maa være en Forbindelse mellem Skolegangen og Udskrivning af Skolen, som er en rent borgerlig Sag, og Konfirmationen, som skulde være en rent kirkelig. Jeg kan ikke se, at vor Lovgivning nødvendiggjør dette, og det glædede mig derfor forleden at høre, at den nuværende høitærede Kultusminister har den Opfattelse af Sagen, at der ikke er nogen Grund til at sætte disse to Ting saaledes i Forbindelse med hinanden; thi saa maa man vel haabe, at der ved given Leilighed kan udgaa en Resolution fra Ministeriet i den Retning, og at den høitærede Minister vil være os behjælpelig, som ønske at faae dette gjort klart, at der ikke bør være nogen Forbindelse mellem Skolegang og Konfirmation. Foruden dette er der imidlertid ogsaa blevet gjort andre Indvendinger imod den nuværende Konfirmationsform, og da navnlig den, at saalænge Lovgivningen fastholder de bestemte Søndage og den

bestemte Aldersgrændse, er det omtrent umuligt at komme til en naturligere Tilstand, hvor kun de, der virkelig føle Trang dertil, blive konfirmerede og derefter komme til Alters, men hvor man saa ogsaa kan faae sin Trang tilfredsstillet, naar den melder sig. Melder Trangen til at komme til Alters sig nemlig nu hos et Barn under 14 Aars Alderen, er det efter den bestaaende Lovgivning ikke muligt at faae denne Trang tilfredsstillet undtagen i Sygdomstilfælde under ganske særlige Omstændigheder. Man har vist endogsaa Resolution for, at den allerlængste Tid, der kan gaas ned under 14 Aars Alderen, er 7 Maaned. Men det er ikke blot dette, naar Trangen melder sig tidligere, men naar Forældrene ser, at deres Barn, naar det kommer til den Alder, man pleier at kalde Konfirmationsalderen, slet ikke er modent til at blive konfirmeret, vil det næsten ikke være muligt for dem alligevel at afholde Barnet fra Konfirmationen, uden at vække stor Bitterhed i dets Sind. Thi naar et 14—15 Aars Barn ser alle sine Levnaaldrende paa en bestemt Tid gaa til Konfirmation, vil det i de allerfleste Tilfælde ønske at være med til denne almindelige Skik og vil ikke kunne forstaa Forældrenes Betænkeligheder derved, saa at de ville have meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, ved at afholde Barnet derfra. Der har derfor fra forskjellige Side været Tale om, om man ikke kunde gjøre Forandring paa dette Punkt, og dertil kommer, at der, kirkelig set, ikke er nogen som helst Grund til at sætte en bestemt Aldersgrændse. Konfirmationen hænger paa det Næreste sammen med den første Altergang, og det er jo en bekendt Sag, at i den første kristne Menighed tog man Børn med til Alters ligesom nu i den græske Kirke, og at dette i den romerske Kirke var almindelig Skik gjennem Middelalderen indtil det tolvte Hundrede Aar. Men selv om man gaar ud fra, at der maa kræves en vis Modenhed, før Barnet tages med til Alters, som der kan være god Grund til at gaa ud fra, vil det dog næppe kunne gaa an at sætte en aldeles bestemt Aldersgrændse, der skal gjælde i alle Tilfælde, thi Børn ere selvfølgelig meget forskjellig udviklede. Det kommer aldeles an paa de Forhold, hvorunder de leve, paa Barnets egen Natur og Evner, om det er udviklet til at gaa til Alters i en lidt tidligere eller senere Alder, og enhver som helst saadan Grændse, man sætter, vil være vilkaarlig og i og for sig ubegrundet. Paa Konfirmationens Tid, da man ikke havde Konfirmation, som vi nu have den, men da der var et stærkt religiøst Nøre, er det bekendt, som det f. Ex. fortælles i Peder Blades Visittatsbog, at man tog Børn med til Alters i sex, syv Aars Alderen, naar de kunde gjøre Rede for deres Børnelærdom, og det er min Overbevisning, at efterhaanden som der kommer større Bevægelse i kirkelige Kredse, vil det ikke blive saa sjældent som nu, at Børn i en tidligere Alder end den sædvanlige fjortenaars Alder ville kunne